

ת"פ 1971/08/14 - מדינת ישראל נגד אנדמרם יוהנס

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 1971-08-14 מדינת ישראל נ' יוהנס (עציר)
בפני כב' השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ורד ליכטר-סול

המאשימה

נגד

אנדמרם יוהנס (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד צבי ואתורי

הנאשם

הכרעת דין

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

1. הנאשם הואשם לפניי בביצוע העבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה, לפי הוראות סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), והחזקת נכס החשוד כגנוב, לפי הוראות סעיף 413 לחוק העונשין.
2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 29.7.14 בסמוך לשעה 03:20 התפרץ הנאשם לדירה בבניין בתל-אביב, בה מתגוררים שני המתלוננים (להלן - אשרף וסייד), בכך שפתח את דלת הכניסה, כשהוא עוטה על ידיו כפפות חד פעמיות (להלן - הכפפות), ונכנס לדירה בכוונה לבצע גניבה. בהיכנסו לבניין נפגש הנאשם באשרף, שהתעורר משנתו, ובסייד, אשר שב למקום באותה העת. אשרף וסייד תפסו את הנאשם והחזיקו בו עד להגעת השוטרים.
3. עוד צוין בעובדות כתב האישום המתוקן, כי באותה העת החזיק הנאשם ברשותו באופניים בצבע אדום (להלן - האופניים), שיש עליהם חשד סביר שהם גנובים, ואין בידו להניח את דעתו של בית המשפט כי רכש את ההחזקה בהם כדין.
4. בתשובתו לאישום כפר הנאשם, באמצעות בא כוחו, בעובדות כתב האישום. לדבריו, הוא עבר במקום ועצר ליד הבניין כדי לעשות את צרכיו. או אז הגיעו למקום אנשים שחשבו שהוא מתכוון לגנוב, צעקו לו "גנב", תפסו אותו, היכו אותו והזמינו משטרה. לטענת הנאשם, אותם אנשים הם שהכניסו אותו ואת אופניו לתוך הבניין.

פרשת התביעה:

ב.

5. מטעם המאשימה העידו השוטר בוריס בזרוב והמתלוננים. כמו כן, הוגשו מספר מוצגים בהסכמה, הכוללים את שתי הודעות הנאשם (ת/7 ות/11), דוחות העימותים שנערכו בין הנאשם לבין המתלוננים (ת/9 ות/10), וכן תמונות של הכפפות ושל האופניים (ת/8).

6. השוטר בזרוב, שהגיע למקום האירוע, תיאר בדו"ח הפעולה שערך את פרטי האירוע ואת מעצרו של הנאשם כלהלן:

בתאריך 29.07.14 בשעה 03:25 כאשר אנו במשמרת לילה... הגענו לצומת... והבחנתי כי במקום נידת של "מגל" פגשו במודיע... (הכוונה לאשרף - ש.א.) וביחד איתם הגענו בהכוונתו של המודיע לכתובת... במקום המודיע הצביע על חשוד כהה עור אשר לובש חולצה שחורה, מכנס ג'ינס כהה ונעליים בצבע ג'ינס (הנאשם - ש.א.) ומסר לנו כי זה הבחור אשר פרץ אליהם לבית...

לציין כי וולדן (אשרף - ש.א.) אשר מתגורר במקום ציין בפני כי הוא ישן בחצר של הבית ולפתע הבחין בחשוד אריתריאי אשר נכנס לתוך הדירה שלו ושל שותפיו כאשר ברשותו כפפות לבנות (אשר נתפסו במקום). עוד ציין בפני כי הדלת של הדירה שלהם סגורה אך לא נעולה ב(מ)נעול והחשוד פשוט פתח ונכנס לבית, כאשר הוא הבחין בכך מיד עצר את החשוד ובעזרת חבריו המתין לניידת וציין בפני כי אין לו או לחבריו היכרות עם החשוד וכי הם סודנים והוא אריתריאי. לאחר שעלה לי היס"ל כי החשוד הנ"ל אכן הכשיר דרך ונכנס ללא הסבר הגיוני לדירה כאשר הוא מצויד בכפפות לטקס לבנות וכיוון שהחשוד לא נתן הסבר להיותו במקום ניגשתי אל הבחור והודעתי לו כי הוא עצור בגין חשד להתפרצות...

בחיפוש ראשוני בשטח נמצא בכיסו האחורי בצד ימין של המכנס כפפה חד פעמית אחת ובחצר הבית מספר מטרים ממקום מעצרו של העצור המודיע הצביע לי על כפפה נוספת... מתוך מספר הדיירים אשר גרים בדירה כולם טענו שישנו עמוק ולא ראו מלבד דייר נוסף (סייד - ש.א.)... אשר טען כי גם הוא שמע רעשים והוא ישן בתוך הדירה והבחין בחשוד כאשר הוא כבר נכנס לדירה, לציין כי על החשוד לא אותר רכוש אשר הדיירים במקום יכלו למסור כי נגנב מהם דבר מה אך ציינו כי בשבוע האחרון נגנב להם רכוש כגון טלפונים מהדירה (ר' בדו"ח הפעולה ת/1).

7. השוטר בזרוב ציין, בדו"ח נוסף מאותו היום, כי האמור בדו"ח הפעולה הנ"ל (ת/1) אודות המתלונן סייד הינו טעות, שכן סייד לא טען שישן במקום אלא שהגיע מעבודתו והבחין בנאשם, שפרץ אל תוך הבניין, ותפס אותו יחד עם אשרף (ר' המזכר ת/2).

8. בחקירתו הנגדית חזר השוטר בזרוב על הדברים, והסביר כי כתב את המזכר ת/2 לאחר שעבר על דו"ח הפעולה וראה שיש בו טעות (ר' בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 10 ואילך). השוטר בזרוב הבהיר, כפי שעולה גם מהאמור בדו"ח הפעולה ת/1, כי הוא לא זה שפגש ראשון במודיע (המתלונן אשרף), אלא נידת מגל, וציין כי אינו יודע היכן הם פגשו בו (שם, עמ' 6 שורה 3).

9. המתלונן אשרף - שציין כי הוא מבין את השפה העברית, בה העיד לפניי - תיאר את האירוע נשוא כתב האישום, תוך ששרטט את הבניין (ר' ת/4). אף המתלונן סייד שרטט את הבניין (ר' השרטוטים ת/5 ות/6). כעולה משרטוטים אלה, מדובר בבניין שבו ישנה חצר פנימית, לה צמודות דירות קטנות (או

חדרים) בהם מתגוררים המתלוננים ובני אדם נוספים.

10. אשרף תיאר את האירוע, בחקירתו הראשית, כלהלן:

ש: תספר מה קרה ביום 29.7.14 סמוך לשעה 03:00.

ת: בתאריך הזה הבחור הזה היה בבית שלי [מצביע על הנאשם], נכנס לדירה. ואני תפסתי אותו ושאלתי אותו מי אתה ומה אתה מחפש, אמר לי אני באתי מ"חולות". אמרתי לו, בסדר ומה יש לך פה ואמר לי אני צריך להשכיר דירה. אמרתי לו יש לך טלפון של בעל הבית שישכיר לך דירה בשעה 3:00? הוא אמר לי לא. הוא אמר לי שהוא צריך לשירותים. אמרתי לו שאני לא מסכים שהוא ילך לשירותים, אני ישבתי בחוץ והוא נכנס לדירה בלי רשות. אני אמרתי לו למה לא ביקשת ממני. דבר שני הוא אומר לי שהוא שותה בירה ליד הבית. אמרתי לו שפה אין מועדון ואין מקום של בירה, רק בנווה שאנן. אם אתה צריך שירותים שם יש שירותים, למה אתה באת מנווה שאנן לשכונת שפירא... היו לו כפפות חד פעמיות, לקחתי את זה למשטרה. אני התקשרתי למשטרה ואמרתי להם שיש פה מישהו ככה וככה, באה משטרה ולקחה אותו...

ש: תצייר את המבנה של הבית ותספר לנו איפה ישבת, מה זה בתוך הבית ומה זה בחצר.

ת: משרטט. החדרים שאני מציין במספרים 2, 3 אלו הם חדרים שלי, גם בצד השני יש. אני ישנתי בחוץ ליד הדלת שלי (דהיינו: בתוך החצר הפנימית של הבניין - ש.א.), במרחק בערך מטר וחצי.

ש: כשהתעוררת איפה ראית את הנאשם.

ת: הדלת של החלון היתה נעולה, הוא הכניס את היד דרך החלון ופתח את הדלת. היה חלון ללא מפתח והיה נעול, מישהו לא יכול לפתוח מבחוץ.

ש: כשהתעוררת איפה ראית את הנאשם.

ת: מציג על גבי השרטוט. היה האשם (סייד - ש.א.) שהגיע מהעבודה, האשם חבר שלי, אמר לי שיש מישהו בפנים, אני הדלקתי את המנורה וראיתי שיש מישהו בפנים, המישהו בפנים הוא הנאשם - מצביע על הנאשם. ואח"כ דיברתי איתו.

ש: אתה ישנת והאשם צעק.

ת: אני ישן בחוץ לא מבין מה קורה, בא האשם ואומר לי שיש מישהו בפנים. מתי שנכנסתי לדירה והדלקתי את המנורה, וראיתי את הנאשם בפנים. ואז התקשרתי למשטרה.

ש: האם היו עוד דברים עם הנאשם.

ת: לא. בכיס שלו היו רק כפפות ביד שלו, ביד שמאלית כפפה, וכפפה אחת בכיס שלו. בכיס שלו לא היה עוד כלום (ר' בפרוטוקול, עמ' 7 שורה 2 ואילך).

11. בחקירתו הנגדית הבהיר אשרף כי לא ראה את הנאשם כשנכנס לבניין, שכן ישן, אלא ראה אותו

כשהתעורר. אשרף הוסיף כי לא אמר שראה את הנאשם מכניס יד מהחלון כדי לפתוח את דלת החדר, אלא שאין דרך אחרת לפתוח את דלת החדר (ר' בפרוטוקול, עמ' 9 שורה 1 ואילך). בהמשך הדברים נחקר אשרף על מה שאמר ושלא אמר בחקירתו במשטרה, אם כי הודעתו שנגבתה במשטרה לא הוגשה. עוד יש לציין, כי ב"כ הנאשם טען שאשרף אינו מבין את השאלות אותן הוא נשאל (ר' בפרוטוקול, עמ' 11 שורה 5), ואף הטיח זאת באשרף, אך זה האחרון ענה לו: **"אתה מדבר ואני מבין"** (שם, שורה 27).

12. כפי שכבר צוין, בין אשרף לבין הנאשם נערך עימות בתחנת המשטרה (ר' דו"ח העימות ת/9, מיום 30.7.14), עימות בו השתתפו שני מתורגמנים: אחד לשפה הערבית (שפתו של אשרף) ואחד לשפה הטיגרית (שפתו של הנאשם). במהלך העימות עמדו שני הצדדים - אשרף והנאשם - על גרסאותיהם. כאשר נשאל אשרף כיצד דיבר עם הנאשם, הוא השיב שבשפה העברית. הנאשם נשאל אם הוא דובר עברית והשיב: **"לא הרבה"** (ר' ת/9, שורה 37 ואילך).

13. בהמשך העימות נשאל הנאשם בדבר מעשיו ליד ביתם של המתלוננים, והשיב כלהלן:

ש. מה עשית ליד הבית שלהם בשעה כזאת?

ת. אני רק עצרתי לעשות פיפי.

ש. מה זאת אומרת עצרתי? מאיפה הגעת?

ת. עברתי. הייתי בבר. שתיתי. (ר' ת/9, שורה 64 ואילך).

14. המתלונן סייד העיד באמצעות מתורגמן לשפה הערבית, אותה הוא דובר. סייד תיאר את האירוע נשוא כתב האישום, בחקירתו הראשית, כלהלן:

ש: תספר לי מה קרה בלילה של 29.7.14 בשלוש לפנות בוקר.

ת: אני עבדתי משמרת לילה, במטבח, באתי בסביבות שעה שלוש, פתחתי את הדלת של החדר שלנו, ופגשתי אורח בתוך הבית. חבר שלי היה מחוץ לבית, ומצאתי את האופניים בחוץ. שאלתי את החשוד מי אתה, אמר לי שהוא בא מחולות, אמרתי לו תצא מפה, ומה הביא אותך בכלל למקום הזה. ואם אתה באת מחולות מה אתה עושה בבית שלי?! כי יום לפני היום הזה היה אירוע של גניבה בבית, אני איבדתי את הטלפון שלי שהיה בטעינה. הערתי את חבר שלי שהיה ישן בחוץ ואמרתי לו שהגנב נמצא בבית. חבר שלי צעק, תפסנו אותו, שאלנו אותו פעם פעמיים מאיפה אתה בא, אמר אני סתם אורח ונכנסתי לשירותים. אמרתי לאשרף... שיתקשר למשטרה ולא נשאר את העניין הזה סתם כך, וחייבים שהעניין הזה יטופל. המשטרה באה, עשתה עליו חיפוש מצאה כפפות בכיס הפנימי שלו. ואני נשארתי בחוץ, הם דברו רק עם אשרף עד שאני הלכתי לתחנת המשטרה. המשטרה לקחה את הנאשם איתה.

ש: אני מציגה לפניך את השרטוט ת/4. אתה מזהה את השרטוט הזה.

ת: מעיין - לבקשתך אני משרטט את המקום בו אני גר. מצביע על כל המתחם ומכנה אותו בית. לבית יש חצר. ויש שער, גרים בו שתי משפחות. אני וחבר שלי, ויש מישוהו שגר בחדר השני. מצביע על החדר שלנו. לכל חדר יש דלת. כשאני

באתי מהעבודה אשרף ישן במקום שאני מסמן, האופניים היו היכן שאני מסמן, והבחור היה היכן שאני מסמן, ומציג היכן החבר שלי השני ישן. החבר השני שלי קוראים לו נזיר (שרטוט זה הוגש וסומן ת/5. ר' בפרוטוקול, עמ' 13 שורה 16 ואילך).

15. בחקירתו הנגדית נשאל סייד - כמו אשרף - על דברים שאמר ושלא אמר בחקירתו במשטרה, אם כי גם הודעתו לא הוגשה. סייד ציין כי לא ראה כפפות על ידו של הנאשם אך שמע שהשוטרים מצאו אצלו כפפות, ושהנאשם אמר שהכפפות אצלו כי הוא עובד במטבח (ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 1 ואילך).

16. הסינגור הטיח בסייד את גרסת הנאשם, לפיה סייד מצא את הנאשם מחוץ לבניין, עושה את צרכיו, ואז אמר לו שהוא גנב, אך סייד הכחיש את הדברים (שם, עמ' 16 שורה 9). בהמשך הדברים הוסיף סייד והשיב לשאלות כלהלן:

ש: אבל החבר שלך אמר שהוא שמע שהנאשם אמר שבא להתפנות. כך חבר שלך אמר ששמע.

ת: הדבר שנותר לי לחשוד בבן אדם הזה שכל הזמן המציא לי תירוצים, פעם הוא בא להתפנות, פעם בא מחולות ופעם בא לחפש מקום לישון.

ש: למה לפני רגע אמרת שהוא לא אמר את זה.

ת: לפי מה שאני מבין מהמתורגמן לא היה דבר כזה.

ש: לא לקחו לך שום דבר מהבית.

ת: לי לא לקחו. אף אחד מאתנו לא מדבר עם השני, אני בכלל עובד במקום אחר.

ש: אשרף אמר לך שלקחו לו משהו.

ת: אתן לך דוגמא, נזיר בבית שלי, אני כמעט חודשיים לא מדבר איתו.

ש: מה אתם ברוגז.

ת: אתה מזלזל.

ש: אתה חשבת שהוא גנב בגלל שיום לפני כן גנבו לכם פאלפונים.

ת: נגנב טלפון אך לא באותו יום (ר' בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 14 ואילך).

17. גם בין סייד לבין הנאשם נערך עימות בתחנת המשטרה (ר' דו"ח העימות ת/10, מיום 30.7.14), שאף הוא תורגם על ידי מתורגמן לשפה הערבית ומתורגמן לשפה הטיגרית. בתשובה לשאלה מדוע סבר סייד שהנאשם הינו גנב, השיב סייד כי מדובר באדם שנכנס לבניין בשעה 03:00, ואם היה רוצה לנוח (כטענתו) היה דופק בדלת ומבקש רשות להיכנס פנימה (ר' ת/10, שורה 9 ואילך). הנאשם טען, מצידו, כי עצר במקום כדי להטיל את מימיו והוסיף כי המתלוננים אמרו לו שגנבו מהם שלושה טלפונים ניידים, ולכן הם חשבו שגם הוא בא לגנוב (שם, שורה 18 ואילך).

18. כשנשאל הנאשם אם - כטענת סייד - הוא נכנס לתוך הבניין בו מתגוררים המתלוננים, הוא השיב: **"אני לא פתחתי ואני לא נכנסתי. חוץ מזה זה היה פתוח וזה לא הבית שלהם"** (ר' ת/10, שורה 25). בהמשך הדברים, כשנשאל הנאשם מדוע היו לו כפפות, הוא טען שמדובר בכפפות של עבודה

במסעדה. כשנתבקש למסור את מספר הטלפון של המעביד השיב הנאשם: "זאת היתה עבודה יומית, מזדמנת" (שם, שורה 43).

19. עוד הוגשו, מטעם המאשימה, כאמור, שתי ההודעות שנגבו מהנאשם. בשתי ההודעות נחקר הנאשם באמצעות מתורגמן לשפה הטיגרית. בהודעתו הראשונה (ת/7, מיום 29.7.14) סיפר הנאשם כי הוא נמצא בישראל מזה כשלוש וחצי שנים, מתגורר עם חברים ברחוב נווה שאנן, ואינו עובד אלא בעבודות מזדמנות. הנאשם הכחיש את החשדות נגדו, טען כי עבר במקום וביקש להטיל את מימיו, או אז תפסו אותו המתלוננים והכניסו אותו בכוח לבניין.

20. באשר לכפפות מסר הנאשם כי מדובר בכפפות ששימשו אותו בעבודה, שאת פרטיה לא מסר; וכדבריו:

ש. איזה מטבח בדיוק אתה עובד בשטיפת כלים?

ת. בעזריאלי, בעבודות מזדמנות. לפני ארבעה ימים עבדתי במטבח והכפפות היו בכיס שלי.

ש. אני רוצה לשמוע איפה עבדת בעזריאלי?

ת. עבדתי יומית.

ש. אני רוצה לשמוע איפה עבדת בשטיפת כלים?

ת. ציק צאק, לא יודע איך קוראים לו.

ש. מה הטלפון של מי שהעסיק אותך?

ת. לא מכיר אותו... (ר' ת/10, שורה 48 ואילך).

21. באשר לאופניים, בהן הגיע לבניין, טען הנאשם כי מדובר באופניים שלו, אותן קנה ברחוב נווה שאנן, תמורת 120 ₪. הנאשם הכחיש כי מדובר באופניים גנובים (ר' ת/10, שורה 69 ואילך). עוד יש לציין כי בהודעה הנוספת (ת/11, מיום 30.7.14) נחקר הנאשם בגין חשד להפרת הוראה חוקית, בכך שעזב את מתקן "חולות" ללא היתר. ואולם, הנאשם לא הואשם לפני בגין חשד זה ואף לא הובאו ראיות כלשהן לגביו.

ג. פרשת ההגנה:

22. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם בלבד. בחקירתו הראשית חזר הנאשם על גרסתו, שלפיה הוא עבר במקום וביקש להטיל את מימיו, או אז הבחינו בו המתלוננים, חשדו בו כי הוא גנב והכניסו אותו בכוח לתוך הבניין (אם כי לטענתו לחצר הפנימית, להבדיל מחדריהם-דירותיהם של המתלוננים שבתוך הבניין); וכדבריו:

ש: העידו פה שני אנשים ובה אתה מואשם, הם אמרו שאתה באת לבית שלהם לפני שלושה וחצי חודשים, נכנסת לבית שלהם כדי לגנוב.

ת: לא עלה לי בראש שלי שום נושא של גניבה. אני עברתי משם ברחוב על מנת להתפנות, ואז הבחור הזה שהעיד כאן בא שאל אותי מה אני עושה, ואני אמרתי

לו שאני מתפנה. לאחר מכן הוא קרא לחבר שלו בשפה שלהם, השפה הערבית, החבר שלו בא והכניס אותי לתוך החצר שלהם. לאחר מכן, חמש או שש מהחברה שלהם יצאו ובאו הצטרפו אליהם. גם את האופניים הם הכניסו לתוך החצר. לא אני הכנסתי את האופניים.

ש: ואז מה קרה?

ת: בשלב זה חלקם החלו להרביץ לי, חלקם אמרו לא אל תרביצו לו, ואז הם התקשרו למשטרה. ואז אמרו לי שיתקשרו למשטרה, אמרתי להם שיתקשרו למשטרה, שאף אחד לא יגע בי שנמתין למשטרה ואז המתנו עד שהמשטרה תגיע.

ש: אחד מהם אומר שהוא ראה אותך שאתה היית בתוך הבית שלו.

ת: אני לא ראיתי שום דבר מהבית שלהם, הם בעצמם הכניסו אותי לחצר.

ש: אז אתה לא היית בתוך הדירה שלהם?

ת: לחלוטין לא הייתי בדירה שלהם.

...

ש: למה שהם יגידו עליך כזה דבר?

ת: אני בעצמי לא מבין את זה. אני לא ציפיתי לדבר כזה (ר' בפרוטוקול, עמ' 18 שורה 9 ואילך).

23. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם מה הוא עשה במקום האירוע, בשכונת שפירא, בשעה שלוש לפנות בוקר, כאשר לפי גרסתו הוא מתגורר ברחוב נווה שאנן. הנאשם השיב כלהלן:

ש: אז מה עשית שם בשלוש לפנות בוקר בשכונת שפירא.

ת: הייתי שותה באיזה בר. בבר בתחנה מרכזית.

...

ש: איפה גרת.

ת: הבית שלי בנווה שאנן. באתי (מ)נווה שאנן לשתות פה. היכן שאני מצביע. יש דשא שם. שתיתי שם כל הלילה. ואז כל זה נגרם לי בזמן שחזרתי לכיוון הבית שלי. אני ועוד בחור שתינו ביחד, ואני ליוויתי אותו ואז חזרתי הביתה.

ש: איך קוראים לבחור שליווית אותו.

ת: פוסום.

ש: רק היום אנחנו שומעים על פוסום בפעם הראשונה? לא במשטרה ולא בשתי הודעות ולא בשום מקום סיפרת על פוסום, רק היום נזכרת לספר את זה. איך אתה מסביר זאת.

ת: אני שתיתי איתו שם בבר במסעדה ואז ליוויתי אותו.

ש: ברכיבה ליווית אותו. הרכבת אותו?

ת: אני הייתי על האופניים ופוסום הלך ברגל (ר' בפרוטוקול, עמ' 19 שורה 8 ואילך. השרטוט שערך הנאשם, המתאר את מסלול רכיבתו, הוגש וסומן ת/12. לפי השרטוט עשה הנאשם מסלול מעגלי בדרכו לביתו).

24. עוד נשאל הנאשם, במסגרת חקירתו הנגדית, אודות האופניים. הנאשם שב ומסר כי מדובר באופניים משומשים שלו, אותם קנה ברחוב נווה שאנן. לדבריו, הוא שילם ₪ 100 בעבור רכישת האופניים (ר' בפרוטוקול, עמ' 21 שורה 1 ואילך).

ד. דיון והכרעה:

25. לאחר ששמעתי את עדויות המאשימה (המתלוננים והשטר בזרוב) והנאשם, וגם עיינתי במסמכים ובמוצגים שהוגשו לפניי, אני מעדיף את גרסת המתלוננים על פני גרסת הנאשם. לא מדובר בהכרעה המבוססת על התרשמות מן העדויות גרידא, אלא בהכרעה המבוססת על מכלול של שיקולים, אשר יפורטו להלן. יחד עם זאת, יש להבחין ולהפריד בין שתי העבירות, השונות, בהן הואשם הנאשם לפניי.

(1) האישום בגין החזקת נכס החשוד כגנוב (האופניים):

26. אין מחלוקת כי האופניים נמצאו ברשותו של הנאשם. לגרסת הנאשם מדובר באופניים שלו. הנאשם אמנם לא הציג קבלות אודות רכישת האופניים, אך טען כי רכש אותן, מיד שנייה, ברחוב נווה שאנן. כאמור, בהודעתו ת/7 טען הנאשם כי שילם בעבור האופניים ₪ 120, ואילו בעדותו לפניי טען כי רכש אותם ב-100 ₪. השאלה הנשאלת היא, אפוא, אם בנסיבות אלה הוכח לפניי, מעבר לספק סביר, כי מדובר בנכס שיש עליו חשד סביר שהוא גנוב, וכי אין בידי הנאשם להניח את דעת בית המשפט שרכש את ההחזקה בנכס כדיון.

27. בעניין זה מקובל עליי טיעון ב"כ הנאשם, שלפיו לא הובאו בפני בית המשפט ראיות מספיקות על מנת להשיב בחיוב על שאלה זו. אמנם הוגשו צילומים של האופניים (ת/8), אך אין אינדיקציה כלשהי לשווים של האופניים ואף אין אינדיקציה לכך שמדובר באופניים גנובים. עצם העובדה שהנאשם לא הציג קבלות על רכישת האופניים אינה מהווה הוכחה מספקת לחשד כי מדובר בנכס גנוב, בפרט כאשר מדובר - לפי הטענה - ברכישת האופניים מיד שנייה. בנסיבות אלה, גם הסתירה שבין גרסאות הנאשם באשר למחיר בו רכש את האופניים, אינה מהווה ראיה מספקת להוכחת ביצוע העבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב, ועל כן יש לזכות את הנאשם מהאישום בעבירה זו.

(2) האישום בגין ההתפרצות לדירת המתלוננים בכוונה לבצע עבירה:

28. שונה הוא הדין באשר לאישום בהתפרצות. הראיות לאישום זה מבוססות כאמור על עדויותיהם של שני המתלוננים, שבנסיבות העניין יש לקבלן. ב"כ הנאשם מתח, במסגרת סיכומיו, ביקורת חריפה על עדויות המתלוננים. לשיטת ב"כ הנאשם אין מקום להסתמך על גרסאות המתלוננים, וזאת מכמה טעמים מצטברים:

ראשית, עסקינן במתלוננים שהינם נתינים זרים, שאינם דוברים את השפה העברית, וניכר בלבול עמוד 8

בגרסאותיהם.

שנית, עסקין במתלוננים שאינם מבחינים בין דברים אותם הם ראו במו עיניהם, לבין דברים אותם הם מסיקים על סמך מה שראו. ב"כ הנאשם התייחס בהרחבה, בהקשר זה, לעדותו של אשרף, אשר ציין כי הנאשם פתח את הדלת מפנים החדר, לאחר שהכניס את ידו לשם דרך החלון, כאשר לאחר מכן הסתבר כי לא ראה את הדברים (מכיוון שישן) אלא רק הסיק שכך היה.

שלישית, גרסאות המתלוננים בבית המשפט סותרות את הגרסאות שמסרו במהלך חקירותיהם במשטרה.

ורביעית ולבסוף, עסקין בסיטואציה חשודה. במה דברים אמורים. המתלוננים, כך לגרסתם, סבלו זמן קצר קודם לאירועים דנא מגניבת טלפונים ניידים ועל כן חששו מגניבה נוספת. המתלוננים חשדו אפוא בנאשם ובנסיבות אלה סיפורו (של הנאשם) הוא: "מאוד הגיוני, הם חשבו שהוא גנב, תפסו אותו הכניסו אותו פנימה כי הוא בחור שחור שהסתובב שם בשכונה. הם לא אריתראים, הם סודנים..." (ר' בפרוטוקול, עמ' 29 שורה 24).

29. אכן, מדובר במקרה בו התקשורת בין המעורבים השונים נעשתה בשלוש שפות: עברית (שפת השוטרים), ערבית (שפת המתלוננים) וטיגרית (שפת הנאשם), כאשר שליטתם של המתלוננים והנאשם בשפה העברית הינה מוגבלת. בנסיבות אלה מקובל עליי כי יש להתייחס בזהירות לדברים שנאמרו ושנרשמו - הן במשטרה והן בדיון בבית המשפט - שמא עסקין באי הבנה ובבלבול. יחד עם זאת, נראה כי הסניגור המלומד מפריז בקשיי התקשורת במקרה דנא ובהקשר זה ראוי להזכיר את עדותו של אשרף, שהעיד לפניי בשפה העברית ואף טען מפורשות כלפי הסניגור כי הוא מבין את דבריו (ר' בפסקה 11 דלעיל).

30. בסופו של דבר עסקין באירוע עובדתי פשוט למדי, וגם גדר המחלוקת העובדתית בין הצדדים הינו מצומצם למדי. אין כל מחלוקת כי במועד הנקוב בכתב האישום, בסופו של דבר, נמצא הנאשם בתוך הבניין, כשברשותו כפפות. לגרסת המתלוננים, הנאשם אף נכנס לתוך דירתו של אשרף, כאשר לגרסת הנאשם הוא היה בחצר הפנימית של הבניין בלבד, אך בכל מקרה אין מחלוקת כי הנאשם היה בתוך הבניין. נשאלת אפוא השאלה מה עשה הנאשם, בשעה שלוש בלילה, עם כפפות, בתוך ביתם של הנאשמים, כאשר מדובר בבניין המצוי במרחק ניכר ממקום מגוריו של הנאשם ובמסלול הליכה מעגלי ובלתי מתבקש.

31. לפי הסיפור שסיפר הנאשם, הוא עבר ברחוב במקרה, ביקש להטיל את מימיו, או אז יצאו המתלוננים החוצה מהבניין, צעקו עליו (על הנאשם) שהוא גנב והכניסו אותו בכוח לבניין. עוד הוסיף הנאשם כי הכפפות שנמצאו ברשותו מקורן במקום עבודה - שעליו לא מסר פרטים ממשיים כלשהם - בו עבד לטענתו ארבעה ימים קודם לכן.

32. כמעט למותר לציין שמדובר בגרסה תמוהה על פניה, שאף אין בה כדי להסביר מה עשה הנאשם במקום המדובר, שלכאורה אין לו מה לחפש בו. כשנתבקש הנאשם להסביר את הדברים, במסגרת חקירתו הנגדית, הוא טען - לראשונה - כי עבר במקום משום שליווה חבר בשם פוסום. לטענתו, הוא ישב בבר, בתחנה המרכזית, יחד עם פוסום. לאחר מכן הוא ליווה את פוסום, וכך הגיע למקום. לשיטת ב"כ הנאשם, אין לזקוף לחובת הנאשם את העובדה שהעלה את עניינו של פוסום רק בעת חקירתו הנגדית, שכן הוא לא נשאל על כך בעת חקירותיו במשטרה. ואולם, בעימות שנערך בין הנאשם לבין

אשרף נשאל הנאשם באופן ספציפי אודות מעשיו במקום, ובתגובה סיפר שעבר שם לאחר שישב בבר ושתה, ולא אמר מאומה אודות אותו פוסום (ר' בפסקה 13 דלעיל), ועל כן קשה ליתן משקל של ממש לגרסה כבושה זו.

33. להבדיל, המתלוננים נראו כמי שהעידו לפניי לפי תומם. בנוסף, ולא פחות חשוב מכך, הסיפור שהם סיפרו הינו סיפור סביר והגיוני בהתחשב במכלול נסיבות העניין. גם אין לראות את הסתירות שנתגלו בדבריהם כיורדות לשורשו של עניין. אכן, המתלונן אשרף סיפר שהנאשם הכניס את ידו דרך החלון כדי לפתוח את דלת החדר, הגם שאשרף ישן באותה העת בחצר הפנימית וממילא לא יכול היה לראות את הדברים. יחד עם זאת, באותו הדבק דברים ממש ציין אשרף כי לא ניתן לפתוח מבחוץ, ועל רקע זה ברי כי הסתירה הנטענת אינה כזו העוקבת (לציטוט דבריו של אשרף ר' בפסקה 10 דלעיל).

34. אכן, על יסוד מכלול הראיות שהובאו לפניי, כמפורט לעיל, אין כל אפשרות לקבל את הסיפור שלפיו המתלוננים הבחינו בנאשם מטיל את מימיו בסמוך לבניין, יצאו אליו, צעקו עליו שהוא גנב ובכוח הכניסו אותו לבניין; והכל באופן בלתי מובן ובשל צבע עורו השחום של הנאשם. כמעט אין צריך לומר כי צבע עורם של המתלוננים זהה לצבע עורו של הנאשם, וגם אם קיימת עוינות בין בני סודן (ובהם המתלוננים) לבין בני אריתריאה (ובהם הנאשם) - טענה שלא הוכחה לפניי - פשיטא כי אין מקום לקבל את הטענה שהמתלוננים התנכלו לנאשם בשל צבע עורו. גם התיאור שמסר הנאשם אודות מסלול תנועתו המעגלי, שבגינו הוא הגיע לרחובם של המתלוננים (ר' בשרטוט שערך, ת/12), אינו תיאור סביר, ואף בכך יש כדי לתמוך בגרסת המתלוננים.

35. לא למותר לציין עוד, כי הגם שנטען כי עדויות המתלוננים לפניי סותרות את שהם אמרו בחקירותיהם במשטרה, הרי שההודעות שנגבו מהמתלוננים לא הוגשו וממילא לא ניתן לקבוע ממצאים בעניין זה. זאת ועוד, ככל שניתן להתרשם מגרסאות המתלוננים במשטרה, כפי שהן מופיעות בדוחות העימותים שנערכו בינם לבין הנאשם, לא נראה כי גרסתם לפניי היתה שונה בפרטים מהותיים מהגרסה אותה מסרו לחוקרי המשטרה.

ה. סוף דבר:

36. אשר על כן ולאור כל המקובץ אני מזכה את הנאשם מהעבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב, לפי הוראות סעיף 413 לחוק העונשין, ומרשיע אותו בעבירה של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה.

ניתנה היום, ט' טבת תשע"ה, 31 דצמבר 2014, במעמד הצדדים.